

delavec, ki cepi sežnje v gozdu, delavec, ki vam vceplja modrost v glavo; delavec, ki orje njivo, delavec, ki reže kulturne brazde za svoj narod.

Poznal sem takega gospoda, kakor sem vam ga opisal. Že kot frkolin je hodil v šolo ves gizdav s paličico v roki. Dokler je bil še manjši, mu je služkinja nosila knjige do šole. Ko je dorasel v gospoda, si je vtikal iz knjig iztrgane liste po žepih. Ko je prišla matura, ni bilo ne listov ne znanja. Šel je in si kupil čisto nove knjige. V Zvezdi je sedel, prebral list — in ga iz knjige iztrgal, ga vrgel ter predal vetru. Vse, do zadnjega. Prišel je znanec in ga ogovoril: »Priatelj, kaj delaš?« — »Za maturo se pripravljam.« — »Tako pa pač ne pojde!« — »Gospod« odgovori: »Če jo vsak osel naredi, jo bom naredil tudi jaz!«

Pa je ni, dasi je trikrat poskusil.

Zato pa rečem zdaj:

Mladina draga, bodite delavci in ne gospodje!

Venceslav Winkler:

Pesem delavskih otrok.

*Naše nebo se pripravlja na veliko zimo,
mi pa z rokami kot množica silna
pomlad v deželi držimo.*

*Kruha bi radi, toplote bi radi, dobrote bi radi,
pa smo priklenjeni k težkim nebesom,
moramo zemljo v vsemirju držati,
venomer v zvezde bleščeče upirati trudne oči,
čakati, ves čas se bati,
da se v osrčju peklenskem potres ne zbudi.*

*To je pri vas kakor v pravljičah daljnih lepo:
hišice bele, vrtovi in vse polno rož po livadi.
Nas pa nikjer več srca ne poznajo,
stroji železni nam uro in dan šepetajo.*

*Ampak, mi zemljo držimo s pestmi,
da ni mogoče ji pasti,
oče ji naš zaliva s svojo krojo,
da ji bo lahko cveteti in rasti.
Držimo, držimo,
priklenjeni k težkim nebesom,
sebe in vas!
Bog nam je dal blagoslovljene ure,
pa smo podobni velikim drevesom.
Sredi najvišjih vrhov se blešči naš obraz,
sméje se sanjam in gleda,
ko gasnejo v daljnih globinah
slabosti in čas.*